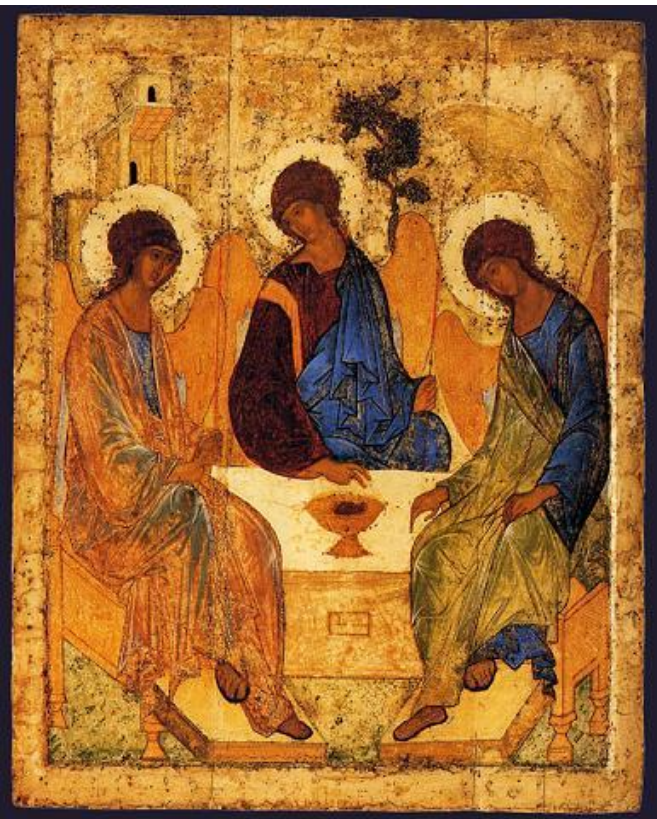

DIUMENGE 16 DURANT L'ANY C

1. AMB LLUC, EL PAGÀ CONVERTIT, EMPRENDRE LA RUTA SEGUINT JESÚS...

Després de la confessió de Pere (diumenge 12), Jesús fent camí vers Jerusalem (diumenge 13), a designat setanta dos deixebles i els ha enviat de dos en dos al seu davant a tots els pobles i viles on ell avia d'anar (diumenge 14). Pel camí, un mestre de la Llei que li demana: I qui és el meu pròxim?. Jesús li respongué amb la paràbola del Bon Samarità, abans de tornar-li la seva pregunta: Quin dels tres a estat pròxim de l'home que caigué en mans de lladres?, i conclou: Ves, i fes el mateix. (diumenge 15).

Avui veiem Jesús a la casa de dues germanes, Marta i Maria, que li han ofert la seva hospitalitat: Jesús trobarà en les dues una il·lustració vivent de dues formes d'acollida.

2. ... BONA NOVA PER AVUI:

- Unes lectures que ens conviden a obrir la nostra porta al Senyor que "passa" i a posar-nos a l'escolta de la seva paraula:
 - + als seus tres misteriosos visitants, Abraham els havia ofert la seva hospitalitat atenta, a l'alzinar de Mambré, en altre temps. Ell havia rebut molt més del que havia ofert: la promesa del naixement, a la seva casa, d'un infant, d'un fill que ja no esperava (Primera lectura: Gen. 18, 1-10).
 - + a Jesús, fent camí cap a Jerusalem, la ciutat on donarà la seva vida per amor als seus germans, Marta i Maria, les dues germanes, han obert de bat a bat la seva casa. Mentre que Marta es desfà per rebre el millot possible el seu hoste de pas, Maria està asseguda als peus de Jesús, bevent les seves paraules i acollint-les en el seu cor, com un vertader deixeble: ella a escollit la part millor. (Evangeli: Lc 10, 38-42).

+ I nosaltres, reunits avui per a posar-nos a l'escolta de la seva paraula, quin lloc farem a Jesús en el nostre cor i en la nostra vida, fins el punt que seguint l'apòstol Pau, d'anunciar a la gent del nostre temps: Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir? (segona lectura: Col 1, 24-28)

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

Aprofundir aquest text

Una de les més belles pàgines del llibre del Gènesis. I podem distingir TRES TEMPS:

La VISITA de tres personatges, quan Abraham està assegut a l'entrada de la seva tenda, a l'hora més calorosa del dia. Ben prou misteriós aquest text bíblic, després d'haver-nos dit que és el Senyor, en parla primer en plural Ells li respongueren.... preguntaren, després finalment en singular (Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»).

L'ACOLLIDA, expressada per Abraham. Bruscament, la quietud inicial deixa pas a una activitat desbordant: Abraham corre, es prosterna, es preocupa, dóna ordres, abans de retornar als seus hostes per servir-los, dret al seu costat. S'hi desplega una educació refinada i la munificència d'una hospitalitat ben oriental.

La PROMESA, a canvi de la seva hospitalitat, del naixement d'un fill a la tenda d'aquell vell home i de la seva dona, fins aquell moment estèril: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà

- En fer ben aparèixer el CONTEXT:
a l'alzina de Mambré.
Abraham seia a l'entrada de la tenda,
quan la calor del dia era més forta
marcar bé els TRES TEMPS D'AQUEST RELAT :
- **LA VISITA DELS TRES PERSONATGES MISTERIOSOS :**
- . Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell.

SALM 14

El salm 14, després d'una lectura que narra l'hospitalitat donada per Abraham als seus misteriosos visitants- celebra l'hospitalitat de Déu envers els qui obren honradament. Un salm que es cantava al moment d'entrar en el Temple, i que retorna el creient a les tasques quotidianes, a les seves relacions humanes com a primer lloc de la trobada amb Déu: obrar honradament, actuar amb justícia, dir la veritat tal com la pensa, no fa mal al seu germà, no mal al proïsme

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Com o escrivíem diumenge passat, Pau “presoner”, s’adreça a la comunitat de Colossos, els membres de la qual són temptats d’arranglar simplement Crist entre els nombrosos poders celestes que alguns col·locaven entre Déu i els homes.

Diumenge passat, ell responia citant un himne cristià del que les dues primeres estrofes proclamen la primacia de Crist en la primera creació i en la nova creació. Avui, celebra la grandesa del ministeri que li a estat confiat al mateix temps que els sofriments que implica.

Els “sofriments” no són cercats per Pau per si mateixos, sinó l’Evangeli sempre ha provocat la oposició. Jesús és el primer en fer-ne l’experiència; la seva Església, els seus deixebles també en faran. Aquests sofriments són per a ell una participació en el misteri pasqual del Senyor Jesús: *continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos que és l’Església.*

Comenta C. Reynier i M. Trimaille: Pau no es complau certament en una actitud masoquista, sinó que aquesta acceptació dels sofriments és viscuda com una configuració a Crist... Pau, adherint-se amb tot el seu ser al misteri de Crist, comprèn que és cridat a fer pel Crist el que Crist a fet per ell. No és qüestió d’una suplència; ni es tracta en lloc de Crist. No es tracta d’aportar un complement a Crist, perquè la seva Passió a estat duita a terme una vegada per sempre i definitivament. Es tracta de ser amb Crist i de tenir per l’Església la mateixa actitud de Crist (Les Epîtres de Pau II, p. 140)

El “ministeri” de Pau és un servei. El servei del “misteri” que ha estat revelat en Jesucrist. Aquest ministeri, és anunciar entre les nacions paganes: *Crist, l’esperança de la glòria que ha de venir.* En ell, “tot home” és cridat a la verdadera Vida; en ell “tot home” pot tenir accés a la perfecció de la seva humanitat.

En aquesta carta, continuen els anterior autors, el misteri qualifica el do que Déu a fet del Crist enmig de les nacions. És aquest aspecte inaudit de la revelació que l'Apòstol posa a la llum. Déu no a reservat la seva revelació a un sol poble, al que ell havia escollit. Les Nacions també són elles, amb el mateix títol que el poble jueu, el lloc de la revelació de Crist i de la seva presència: Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir. Déu ja no està en el secret del seu temple a Jerusalem, ni tampoc en el núvol que guia el poble en el desert, ell és des d'ara on no se l'espera: entre les Nacions i en elles. Per a significar aquest inesperat de part de Déu, solament convenia la paraula "misteri" (o.c. 141).

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Distingir bé

- **A la primera part, que parla dels sofriments de l'Apòstol:**
 - **L'antítesi: estar content / sofriments**
 - **La dimensió eclesial d'aquesta participació pasqual de Crist: pel seu COS que és l'Església.**

A la segona part, que celebra el ministeri de l'Apòstol:

- **L'antítesi: misteri amagat / ara ha revelat**
- **El cor d'aquest misteri: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres.**

La dimensió universal de la salvació: Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

COMENTARI S A L'EVANGELI

L'aturada de Jesús fent camí a Jerusalem:

Jesús "fa camí amb els seus deixebles". Va cap a Jerusalem. Havent entrat en un poble, és convidat per una "dona anomenada Marta" a ser el seu hoste. Aquí, Jesús, posa en pràctica el mateix que ell abans havia recomanat als seus deixebles: *Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula* (diumenge 14).

L'episodi ve immediatament després de la paràbola del Bon Samarità que hem llegit diumenge passat. Forma amb ella una composició en dos components, un díptic: si l'escena d'avui il·lustra molt bé el manament de l'amor a Déu, la paràbola del Bon

Samarità il·lustra meravellosament el manament al pròxim i mostra a quines conseqüències concretes és portat el deixeble que escolta la Paraula del Senyor.

Marta i Maria: dues formes d'acolliment:

L'actitud de les dues germanes, sobre les quals es sostindrà la paraula de Jesús exemplifica dues formes d'acolliment.

MARTA és omnipresent en aquest curt relat. Primer en la seva iniciativa de convidar Jesús: Marta el rebé a ca seva. Després, la seva activitat desbordant, acaparada per les múltiples ocupacions del servei. A la fi, per la seva intervenció irritada: *Senyor, ¿no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.»*

Pel que fa a MARIA, resta en silenci.

Asseguda als peus del Senyor, , en l'actitud del vertader deixeble (Lc 7, 38 ni 8, 35), escoltava la seva paraula.

La construcció literària mateix, observa R. Meynet, és molt suggestiva: *Maria està focalitzada en el Senyor (els seus peus i la seva paraula), mentre que Marta, que vol "rebre" Jesús no s'ocupa en realitat més que del servei. Fins el punt que Marta, que està agitada, preocupada per moltes coses li vol llevar l'única cosa que ella a escollit.*

La resposta de JESÚS constitueix el centre d'aquest relat . Aquesta pren la forma tant d'una crítica com d'un diagnòstic, tot afectuosos, com indica la repetició del nom: *Marta, Marta.*

Jesús retorna a Marta la imatge de la seva inquietud: *estàs preocupada i neguitosa per moltes coses.* Aquí no fa res més que reprendre un tema freqüent al tercer evangeli: quan convida els missioners a no preocupar-se de la seva defensa davant del tribunals dels perseguidors (11, 12); quan exorta els seus deixebles o no passar pena pel menjar o pel vestit (12, 22-25); quan posa en guàrdia els qui el segueixen contra "les preocupacions de la vida" que ofeguen la llavor de la Paraula (8, 14).

Jesús de cap manera és insensible a l'hospitalitat de Marta: aprecia en un just valor els esforços que fa per rebre'l bé. No obstant, li vol fer descobrir que hi a una cosa més important, l'única que és de primera necessitat, i que ella té el risc d'oblidar tan enfeïnada en els preparatius: escoltar la Paraula. Com o remarca molt bé F. Bovon, *aquest desbordament d'activitats, comprensible però desproporcionada, trava (dificulta) Marta de viure l'essencial de l'instant present (L'Évangile selon saint Luc 9, 51 a 14, 35, pàg. 103).*

I, per haver-ho deixat tot per aquest *únic necessari*, Maria, la seva germana, és presentada com el model del deixeble perfecte.

Marta rep Jesús a ca seva. Però, continua R. Meynet, just ell ha entrat, que ella el deixa per ocupar-se de mil coses. Sota el pretext de servir-lo, ho fa tot, es preocupa de tot, excepte d'ell. El seu servei passa per damunt del seu hoste. Ella lluita, tota preocupada, tenint por, sembla, de no estar a l'altura de la situació. Maria està en la posició que convé (pertoca): als peus de Jesús, en l'actitud del deixeble. No fa res, no diu res, està asseguda i escolta. Ha oblidat tota la resta. S'oblida de si mateix. No té més ulls i més orelles que per Jesús i la seva Paraula. Ella també, ella sobre tot, rep Jesús i de la millor manera. En veure-la, no diríem més tost que és ella que és rebuda per ell? (o.c. pàg. 125)

Diumenge passat, meditant la paràbola del Bon samarità, preniem el camí de Jerusalem, seguint Jesús, passat pel un amor al pròxim que sobre passa tota llei. Avui, aprenem que aquest camí està també, indissociablement, el d'una escolta atenta de la Paraula de Déu.